

Jordi Dausà, bloc TARDES DE BIRRES, 27 de gener de 2014

ELS NENS DEL SAC

L'any passat en [Bardera](#) va escriure [aquesta ressenya](#) del gat de Schrödinger. En Damià és un bon amic i la seva sinceritat em va descol·locar: en el món de les lletres catalanes les mamades recíproques i els orgasmes fingits són el pa de cada dia, i alguns tenen més experiència a l'hora de fer-ho que un transexual tailandès. Per tranquil·litzar-me ell em va jurar que la seva crítica no faria que vengués o deixés de vendre ni un sol exemplar, cosa que dubto, però aquest és un altre tema (aprofito per dir que les errades ortogràfiques han estat corregides a la versió digital del **gat**, que podeu comprar [aquí](#)).

"Ja te la tornaré aquesta, **malparit...**" pensava mentre llegia la ressenya. Però em serà difícil fer-ho, de la mateixa manera que quan boxejava em resultava impossible fotre una hòstia a un rival superior a mi. No faré una crítica del seu llibre perquè no tinc els coneixements tècnics necessaris, i no hi ha res més penós que algú que fa veure que és una cosa que no és. Per mi escriure una crítica decent és quasi més difícil que escriure un llibre (i no ho dic de broma).

Ara que hi penso això no és del tot cert: quan en Bardera va treure el darrer volum de contes -Els homes del sac- li vaig dir que la portada era francament millorable. Ja ho veieu, una simple qüestió estètica va ser l'única aportació que em vaig veure amb cor de fer. En Bardera ha après del seu error i aquesta vegada entra al ring amb una portada collonuda amb aires [amerimanga](#) que demana a crits la teva atenció. D'aquest llibre s'ha dit que podria haver format un únic volum amb la seva obra anterior, **els homes del sac**, per la unitat temàtica i estilística. Hi estic d'acord, tot i que vull remarcar que això no és de cap manera negatiu: qui hagi gaudit amb el primer encara s'ho passarà millor (o pitjor, perquè llegir en Bardera és com veure una pel·lícula de por) amb el segon. I a qui no li

hagi agradat que no ho provi (però que el compri igualment, que així farà feliç a l'autor i a l'editor). Potser la gran diferència entre un i altre és que els nens són l'eix vertebrador d'aquest darrer llibre, i us puc jurar que si sou pares el trobareu **MOLT** inquietant. El pessimisme vital d'en Bardera -segur que ell, llicenciat en Filosofia, en diu d'alguna altra manera acabada amb -ista o -isme, o encara pitjor, en alemany- és la marca de la casa, sempre combinat amb l'humor negre (que no falti mai!) i amb una acidesa que et deixa llagues a la llengua.

Els nens del sac és un bon llibre. En Bardera a vegades et demana que posis nota i és una cosa que detesto, però si m'obligués a fer-ho (segur que ho farà el proper dia que quedem per sopar) li posaria un notable. D'excel·lents en poso pocs, poquíssims, per no dir quasi cap, i els notables alts tampoc són fàcils d'aconseguir, tot i que un divendres menys plujós i humit que aquest dilluns potser m'ho faria repensar.

Deixeu-me acabar amb una cita de **Michel Houellebecq** (un dels pocs autors que mereix nous i deus) que crec que és pertinent a l'hora de parlar de l'obra d'en Bardera:

Uno puede enfrentarse a los acontecimientos de la vida con humor durante años, a veces muchos años, y en algunos casos mantener una actitud humorística casi hasta el final; pero la vida siempre nos rompe el corazón. Por mucho valor, sangre fría y humor que uno acumule a lo largo de su vida, siempre acabará con el corazón destrozado. Y entonces uno deja de reírse.